

Kör Dögüşü

– birinsan · 22 Ağustos 2011

Güner Durmaz / birinsan Kapaıyı çalan arkadaşım içeriye girdi. Sınıfı selamladıktan sonra, öğretmene, Osman ve Yüksel'i idareden çağırıldıklarını söyleyerek ayrıldı. Arkadaşlar da peşinden hemen çıktılar. Bunun arkadaşlarımızı son görüşümüz olduğunu bilmiyorduk. Okuldan ilişkileri kesilmiş. Söylenene göre bazı tarikatlarla ilişkileri varmış.

Bu tarikatlar da neydi acaba? Duymuş ama önemsememiştım önceleri. Ama artık bilmeliydim. Zira hayat akışını değiştirecek durumlar otaıa çıkabiliyordu. Daha sonraları da başka arkadaşlarım işinden uzaklaştırılacaktı.

Önce sözlüğe baktım. "Tanrıya ulaşmak için izlenen yol" demekmiş. Ansiklopedilere ve başka bilgi kaynaklarına baktıkça iyice allak bullak oldum. Yüzlerce beklı de binlerce vardı. Detaya indikçe cemaatler de işin içine giriyordu ki içinden çıkamazsın.

Orta halli bir Anadolu ailesinin ferdi olarak, ailem yeterince din eğitimi vermişti bana. Tatillerde de Kur'an kursuna giderdim. Sonraları da okuduk biraz "oku" diye başlayan güzel kitabı. İnanç Allah ile kul arasındaydı öğrendiğime göre ve konu inanmaktı, inandırılmak değil. Yaradan, elçileri ve kitapları apaçık ortada. Neye iman edeceğinin değil iman edebilmenin şartlarından zaten bunlar. Oku-anla-iman et, çok basit, ama okuduğunu anlarsan elbet. Öyleyse ihtiyacın olan tek şey cehaletten kurtulup okuduğunu anlamak.

Anlamadığım şey, bu tarik sahipleri niçin anladıklarını anlatır da anlayabilmeyi anlatmaz. Yani neden balık tutmayı öğretmezler de balıklar hep servise hazırdır.

Arkadaşlarımın uzaklaştırılmalarının sebebi; işe başlayıp erk sahibi olduklarında, bunu kullanarak inanç baskısı, kayırma ve kutuplaşma yaratabilme ihtimalleriymiş ki bu özgür inancın sigortası olan laikliğe aykırıymış.

Laiklik ise hep "din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması" olarak hatalı tanımını taşıyıp duracaktı. Gerçek anlamının "inanç ve vicdan özgürlüğü" olduğu, "din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması"nın ise devlet mekanizmasında erk sahibi olanların başka inançta olanlara olası menfi etkisini ortadan kaldıran bir sonuç olduğu asla öğretilmeyecekti. Laiklik; olabildiğince inanç özgürlüğü tanırken, inancın başkaları üzerinde direkt ve dolaylı baskılarını da men eder. O yüzden insan aklının yarattığı en büyük değer "laiklik" sahte savunucuları ve inanç simsarları arasında pisletilip atılacaktı.

İnancımızın bile "imanın şartları" içinde laikliği beslediğini kimse göremeyecek ve başka inançlara asla iyi gözle bakamayan fanatikler yetişecekti.

Hep düşündüm, "bunlar bizim milletin ferdi değiller mi?" diye. Bunlara din eğitimini kim verdi? Bildiğim tek yaradan var ve öğretisi belli. Bu kadar çok inanç gurubu ve inanç şekli nasıl çıktı ortaya? Yoksa zaman tersine akıyor da çok tanrılı dönemlere mi geliyoruz?

Hem bu memleketin inkılap kanunları arasında "eğitimin millileştirilmesi" ve "tekke ve zaviyelerin kapatılması" da var ve anayasanın himayesi altında. Milli eğitimin kontrolü dışında kim eğitir ki insanımızı. Bir de mekanlar. Bu tarikat ve cemaatlerin eğitim yerleri tekke ve zaviye kapsamına girmez

mi ki? Bu kadar yoğun faaliyet gözden kaçmış olamaz herhalde. Valisi, kaymakamı, öğretmeni, polisi, askeri, her nevi kuruluşun amirleri, memurları, sivil toplum kuruluşları...Gözden kaçırırsa, her nevi yönetici, teşkilat ve halk kör demektir. Tersiyse, tam bir kör dövüşü: Milli varlığa düşman bir inanç, inanca düşman bir milli varlık düşüncesi.